

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 103/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. K.	tożsamy z zarzucanym w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	16	M. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonego M. K. wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 387 kpk, Sąd na podstawie art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć (tj. do części 3-8 formularza).</p> <p>W myśl art. 387 § 2 kpk, Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczone o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku. Bezsprzecznie</p>			

warunki te zostały spełnione w niniejszej sprawie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, ponad wszelką wątpliwość stwierdzić należy, że oskarżony M. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 291 § 1 kk, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Paserstwo jest przestępstwem o złożonym przedmiocie ochrony (zamachu). Godzi bowiem w różne dobra prawne, a to w zależności od sposobu działania sprawcy oraz rodzaju czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz. Dobrami chronionymi tym przepisem w pierwszej kolejności są własność oraz inne prawa majątkowe do rzeczy, a także posiadanie (uchwała SN z 26.06.2014 r., I KZP 8/14, Prok. i Pr.-wkł. 2014/10, poz. 8; wyrok SA we Wrocławiu z 16.10.2013 r., II AKa 312/13, LEX nr 1392147; E. Pływaczewski, Przestępstwo paserstwa w ustawodawstwie polskim, Toruń 1986, s. 63). Ponadto przepis art. 291 k.k. chroni również prawidłowość (pewność)

obrotu cywilnoprawnego oraz porządek prawny, ponieważ przestępstwo paserstwa ma charakter wtórny (M. Gałązka, kom. do art. 291 k.k. [w:] Kodeks karny..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, Legalis 2019).

Przedmiotem przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. może być wyłącznie rzecz uzyskana bezpośrednio za pomocą czynu zabronionego (wyrok SA w Warszawie z 22.05.2013 r., II AKa 120/13, LEX nr 1331114; wyrok SN z 1.04.2011 r., III KK 62/11, LEX nr 784952; wyrok SN z 22.06.2010 r., III KK 29/10, OSNwSK 2010/1, poz. 1249; uchwała SN (7) z 30.06.2008 r., I KZP 8/08, OSNKW 2008/7, poz. 52).

Przez „nabycie”, będące pierwszą z form sprawczych określonych w art. 291 k.k., należy rozumieć uzyskanie przez pasera od osoby władającej (niekoniecznie sprawcy) władztwa nad rzeczą. Może ono mieć charakter odpłatny lub nieodpłatny (wyrok SN z 12.11.1986 r., II KR 315/86, OSNKW 1987/7–8, poz. 67; E. P., Przepisy..., s. 78). Zasadniczym elementem nabycia rzeczy przez pasera jest uzyskanie przez niego całkowitego władztwa nad rzeczą, które umożliwia mu

postępowanie z rzeczą tak, jak gdyby był jej prawnym właścicielem (wyrok SN z 12.11.1986 r., II KR 315/86). Nabycie rzeczy przez pasera następuje w złej wierze, tzn. w takich okolicznościach, w których nabywca wie, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego, a zbywca tej rzeczy, który uzyskał ją za pomocą czynu zabronionego, nie jest w stanie przenieść na nabywcę praw do rzeczy, których sam nie ma. Z tego powodu paser nie może zgodnie z regułami prawa cywilnego nabyć tej rzeczy na własność (K. I., Przepisy karnym z 1969 r. Analiza dogmatyczna, Ł. 1991, s. 63). Stąd też przyjmuje się, że paserstwo w tej formie jest dokonane nie w chwili zawarcia umowy dotyczącej rzeczy (sprzedaży, zamiany, darowizny itp.), lecz w momencie przeniesienia posiadania rzeczy z osoby władającej faktycznie rzeczą na pasera. (Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Opub.: WKP 2020)

Niewątpliwie ustalony w sprawie stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona ustawowe tego czynu zabronionego. M. K. w okresie od listopada 2019 roku do 20

marca 2020 roku w K. kilkukrotnie nabył od D. C., D. D. oraz A. C. olej napędowy w ilości łącznej 960 litrów o wartości 4725 zł. Olej napędowy był przewożony przez w/w do jego miejsca zamieszkania i przelewany z baniek do znajdującej się na jego posesji beczki. Fakt ten jest bezsporny i nie był przez oskarżonego kwestionowany w toku postępowania.

W ocenie Sądu, postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość wykazało także, że M. K. miał wiedzę o tym, że oferowany mu towar pochodzi z czynu zabronionego – przestępstwa kradzieży. To, że olej napędowy pochodzi z nielegalnego źródła wynikało przede wszystkim z tego, że sprzedawany był znacznie poniżej jego wartości (co zresztą przyznał sam oskarżony), co jednoznacznie wskazywało na chęć szybkiego upłynnienia towaru i odniesienia korzyści. Oskarżony nie otrzymywał też żadnego potwierdzenia zakupu oleju napędowego. Na uwadze należy mieć także okoliczności, w których M. K. nabywał olej napędowy. Przywożono go w porze nocnej, samochodem osobowym, w bańkach. Te wszystkie okoliczności potwierdzają, że oskarżony zdawał sobie

sprawę z pochodzenia oleju napędowego.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie należało przyjąć, że oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach, o których mowa w art. 12 § 1 kk. Nie ulega wątpliwości, że M. K. działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Do odpowiedzialności sprawcy konieczna jest jego wiedza, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego, albo uświadamianie sobie tej możliwości i godzenie się z nią (wyrok SN z 24.05.2011 r., III KK 360/10, LEX nr 860619). Wskazać należy, że oskarżony był świadomy, że dokonuje czynu zabronionego, miał zamiar nabycia oferowanego mu oleju napędowego, mimo że wiedział o jego pochodzeniu z czynu zabronionego.

W niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem M. K. można zasadnie można

było przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanych przez niego występków.			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK,			

ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z Poddaniem SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	16	IV	<p>- przestępstwo z art. art. 291 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5</p> <p>- wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk</p> <p>- oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy wymiarze jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec M. K.</p> <p>- orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi oskarżonemu jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego, w szczególności w zakresie związanym z przestrzeganiem cudzej własności,</p> <p>- Sąd wymierzając karę miał na uwadze wysoki stopień winy oskarżonego.</p>
	17	IV	
	18	IV	
	19	IV	
	20	IV	

Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem

- oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego należy uznać za wysoki. W zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości

popełnionego występku podstawowe znacznie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył, w tym przede wszystkim własność. Oskarżony przez swoje zachowanie wykazał się brakiem poszanowania cudzej własności. Sąd miał na uwadze także wysokość wyrządzonej szkody i fakt, że jego zachowanie nie miało charakteru jednorazowego

- za okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego

- Sąd w przypadku M. K. nie dopatrywał się żadnych okoliczności obciążających

- zgodnie z art. 69 § 1 kk, zawieszając M. K. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zważył na to,

że jej wymiar nie przekracza 1 roku, w czasie popełnienia przestępstw nie był on skazany na karę pozbawienia wolności oraz że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa

- Sąd miał na uwadze także przesłanki wskazane w art. 69 § 2 kk. Sąd wyraża przekonanie, że wykonanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie jest niezbędne dla resocjalizacji oskarżonego. W ocenie Sądu, M. K. nie można uznać za zdemoralizowaną osobę, która wchodzi stale w konflikt z prawem i wymaga izolacji z uwagi na stwarzane niebezpieczeństwo. Przy tym, warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie oznacza, że oskarżony pozostanie bezkarny. W przypadku nieprawidłowego przebiegu wyznaczonego okresu próby, zawsze będzie można zarządzić wykonanie oskarżonemu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, sam fakt skazania oraz możliwość zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności skłoni oskarżonego do przemyślenia swego postępowania oraz do powrotu na drogę

poszanowania porządku prawnego

- na podstawie art. 70 § 1 kk Sąd wyznaczył okres próby na 3 lata. W ocenie Sądu, wskazany okres próby będzie wystarczający do osiągnięcia celu instytucji probacji, jak również pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, a jednocześnie skontrolować postawę i zachowanie oskarżonego w tym czasie

- na podstawie art. 73 § 1 kk Sąd dla wzmożenia kontroli zachowania oskarżonego w wyznaczonym okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązano oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej; co będzie służyło pozytywnemu przebiegowi okresu próby

- na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 20 zł. Oskarżony działał bowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś orzeczona kara grzywny

			odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego.
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	30 31 21	IV IV IV	<p>Zgodnie z art.. 44 § 1 kk, Sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa. W toku postępowania ustalono, że dowody rzeczowe w postaci dwóch metalowych beczek o pojemności 200 litrów z zawartością oleju napędowego, w tym jedna pełna, a jedna wypełnionej do połowy, pochodzi z przestępstwa, dlatego konieczne było orzeczenie ich przepadku</p> <p>Zgodnie z art. 230 § 2 kpk, należy również zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, pełna metalowa beczka o pojemności 200 litrów z zawartością oleju napędowego stanowi własność J. K., zatem należało zwrócić ją właścicielowi.</p>

		Oskarżony był zatrzymywany do sprawy, dlatego okres ten, na podstawie art. 63 § 1 kk, należało zaliczyć mu na poczet kary.
6. INNE ZAGADNIENIA		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
35	Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie 400 złotych tytułem opłaty oraz 145,18 zł – przypadającej na niego 1/5 części kosztów postępowania. Zdaniem Sądu uiszczenie tych kosztów nie będzie dla	

	oskarżonego nadmiernie uciążliwe.	
8. PODPIS		